

Együtt az úton

Szerencsésnek mondhatom magam, mert Klinghammer tanár úr első tanítványai között lehettem. Egész további szakmai életemet meghatározta a Vele való találkozás a *Térképészet alapjai* című óra keretében.

Én abban az első évfolyamban kezdtem tanulmányaimat 1966-ban, amikor a földrajz–biológia szakpárosítást felváltotta a matematika–földrajz. A matematika nem volt az egyetemen az erősségem. Bár a gimnáziumban azt hittem, hogy nekem ez menni fog, nem így történt. Szerencsére adódott az a lehetőség, hogy másodév után felvehettük a térképészetet mint ágazati képzést, és elhaghattuk a matematika szakot. Földrajztanári és okleveles kartográfus diplomát szereztem 1972-ben. Ez az évfolyam később is mindig összetartott. A mai napig találkozókát szervezünk, amelyről Pista sem marad el soha. Mindig nagyon jó hangulatban zajlanak az összejövetelek.

Az egyetem elvégzése után a Térképtudományi Tanszéken kezdettem dolgozni. Abban az időben szerencsére nagyon sok ún. kk (külső kutatási) munka volt a tanszéken, amit a tanszék munkatársai mindig közösen, Pista irányításával készítettek el. Nem számított, hogy szombat vagy vasárnap, esetleg késő éjszakába nyúlóan kellett dolgozni. Ha nagyon sok volt is a munka, mindig jókedvűen végeztük. Csak néhány a kutatási témák közül: „*A tematikus kartográfia alapelvei*”, „*A területtervezési, fejlesztési és kutatási kartográfia, I. országos műemlékjegyzék*”, „*A földrajzinév-tár*

automatizált rendszere” vagy az „*Infrastrukturális kartográfia*”, melynek mellékletként készült az ún. „kisemberes” térkép. Ezek voltak a kezdetek. Utána jöttek a nagyobb feladatok, mint „*Magyarország ivóvízbázis atlasza*”, a „*Közép-Európa atlasz*”, és még sok közös tanszéki munka, ami az Ő irányítása és odafigyelése nélkül sosem jöhetett volna létre.

Voltunk együtt konferenciákon, ahol bevezetett a külföldi szakmai életbe is, így megismerhettem a nemrég elhunyt Ingrid Kretschmer professzor asszonyt, az idősebb és az ifjú Ormeling professzor urakat, Peter Jordant, hogy csak néhányat említsek. Sok nagy kiállítást és konferenciát is szerveztünk közösen a tanszék minden munkatársával: „*Földünk és a Világegyetem képe*” (Iparművészeti Múzeum, 1989); „*Kogutowicz Manó emlékülés*” (ELTE, 2001 és Magyar Tudományos Akadémia, 2008), stb. A hazai konferenciák közül számomra a legfontosabbak a „*Magyar földtudományi szakemberek világtalálkozó*”-i (HUNGEO) voltak, melyeknek szervező bizottságában is részt vehettem. Természetesen ide is Pista ajánlott, és Ő is minden találkozón jelen volt. 1996-tól a Magyarországon, a szomszédos államokban és szerte a nagyvilágban szétszórtan élő magyar földtudományi szakemberek évenként, majd kétévenként szervezett világtalálkozóin ismerhették meg egymás kutatási és oktatási munkáit. A tudományos konferenciák szervezésében a társtudományok olyan nagy tudású szakembereivel dolgozhattam együtt, mint Dudich Endre, Kecskeméti Tibor, Kocsis Károly, Komlóssy György és mások.

Tudományos előrehaladásomat mindig figyelemmel kísérte, és amit elértem, azt Pistának köszönhetem. Mindig ellátott szakmai tanácsokkal, bevont a munkáiba és mindig segítségemre volt, ha bármi problémám adódott. Ismeretségünk kezdetétől úgy a

tudományos, mint – mondhatom – a további életemben, a nem nagy korkülönbség ellenére, mint atyai jó barát is mindig részt vett. Barátként is mindig egymás mellett álltunk és állunk a mai napig. Gyermekeink, Pista Orsi lánya és az én két fiam, Robi és Gábor is mindig baráti viszonyban voltak, mivel egykorúak. Kisgyerekként sokszor együtt voltak az ELTE nyári táborában, ahol mindig nagyon jól érezték magukat. Családi nyaralások is voltak az ELTE visegrádi üdülőjében, amire mindig jó szívvel gondolunk vissza.

Kedves Pista, köszönöm, hogy a munkahelyemre mindig második otthonomként tekinthettem. Remélem, hogy még sokáig fogunk hosszan beszélgetni a térképészetről, gyermekeinkről és most már unokáinkról is.

Verebiné Fehér Katalin